

РЕШЕНИЕ

№ 17471

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **375** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на И. Ч. Б. /И. С. В., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , против отказ за издаване на виза по заявление № I., подадено на 12.11.2025г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен поради допуснато съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му, противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона - основания по чл. 146, т.3, т.4 и т.5 от АПК, както и че актът не отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал.2 от АПК - не е мотивиран. Жалбоподателят счита, че приложените към заявлението за издаване на виза документи доказват по несъмнен и категоричен начин целта и условията на пребиваването му, а именно реализиране на разрешено от компетентните български органи право на пребиваване и работа по трудово правоотношение с български работодател. Твърди, че са нарушени чл. 8 и чл.15 от Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ), както и чл. 23, параграф 1 от Всеобщата декларация за правата на човека, която съгласно преамбюла на ЕКПЧ има фундаментално значение за възприемането и прилагането на Конвенцията. Моли съда да отмени обжалвания административен акт и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението. Претендира присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът, завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., изпраща административната преписка.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № I., подадено на 12.11.2025г. жалбоподателят И. Ч. Б. /И. С. В., гражданин на Република Т., е подал до Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., искане за издаване на виза. В заявлението като причина за посещението е посочено „работа“, а като място за пребиваване на територията на Република България - [населено място], [жк], [жилищен адрес].

Към заявлението са приложени: копие на паспорт; длъжностна характеристика за длъжността „шофьор на товарен автомобил“ (международни превози) с работодател „МК ЛОДЖИСТИК“ ЕООД, връчена на работника на 17.05.2025г.; свидетелство за съдимост; писмо от дирекция „Миграция“ до „МК ЛОДЖИСТИК“ ЕООД с рег. № 536400-96875/28.10.2025г. относно предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години за петима чужди граждани, сред които и И. Ч. Б. /И. С. В..

На 19.11.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т. 17 и 23 от ЗЧРБ. Като фактически основания е посочено, че „Целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани достоверно. Предоставена е невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ за получаване на виза и последващо право на пребиваване в Република България“.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция „Миграция“ и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под № I., подадено на 12.11.2025г.

От дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400-17373/10.02.2026г. уведомяват съда, че И. Ч. Б. /И. С. В. е с решение за отказ от продължително пребиваване. Приложена е административната преписка по подаденото от него искане за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Към него са приложени трудов договор; длъжностна характеристика; копие на паспорт; нотариално заверени декларации от работодателя; обосновка; лиценз за международни автомобилни превози на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение на МК ЛОДЖИСТИКС ЕООД; договор за офис; справка-декларация за средномесечната численост; положително становище СМ-21100 относно наличие на основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“, издадено от изпълнителния директор на Агенцията под заетостта; отказ рег. №5364р-1589/ 16.01.2026г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ на И. Ч. Б. /И. С. В., поради това, че на чуждия гражданин е отказана виза тип D и чужденецът не отговаря на условията на чл. 24и и чл.22, ал.4 от ЗЧРБ.

От Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) е изпратено писмо рег. № R.-001-03-M-6-608/ 16.02.2026г., съдържащо класифицирана информация. Към него е приложено писмо рег. № R.-001-03-M-6-4507/ 10.12.2025г. от заместник-председателя на ДАНС до директора на дирекция „Консулски отношения“ – МВнР.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 05.01.2026г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 19.12.2025г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато

лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ и на чл. 13 от ЕКПЧ - твърди, че е лишен от ефективно средство за защита на признати и гарантирани права и свободи, видно от текста на жалбата пред съда. Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 6/ 13.02.2025г. на генералния консул в Генералното консулство на Република България в [населено място].

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел работа, след като е подал заявление за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ (Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал.1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с регламент (ЕО) № 1030/2002) и след постъпило положително становище от Агенцията по заетостта).

Оспореният отказ е издаден в писмена форма, и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ. Съгласно посочените разпоредби се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (т.17); е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни (т.23). Отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване

на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

Съдът не приема възражението на жалбоподателя, че актът е немотивиран, доколкото само преписва разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Действително, в отказа са възпроизведени посочените разпоредби със съвсем лаконични мотиви. Това, обаче, е направено в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на ДАНС, от което става ясно, че е дадено отрицателно становище, защото апликантът не може да докаже достоверно целта и условията на планирания престой, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в Република България. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл.59, ал.1 и ал.2 от АПК.

В случая в мотивите на обжалвания отказ административният орган се позовава на резултатите от извършената проверка и направените справки, обективирани в писмо рег. № R.-001-03-M-6-4507/10.12.2025г. от заместник-председателя на ДАНС до директора на дирекция „Консулски отношения“ – МВНР. Изготвените справки и писма от заместник-председателя на ДАНС представляват официални документи, който обвързват съда с материалната си доказателствена сила относно отразените в тях данни. От тях се установява конкретно кои документи, представени към заявлението на турския гражданин, са неверни, кои са с изтекъл срок, кои са неистински, както и кои факти обосновават изводите за наличие на посочените в отказа основания по ал.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно- производствените правила. Спазена е предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "Консулски отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "Консулски отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Постъпилото становище е съобразено в мотивите на оспорения отказ. Следователно, органът е изяснил релевантните факти и обстоятелства, с което е изпълнил задължението си, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановления в резултат на неговото провеждане акт. Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на ДАНС, каквото в случая е налице, е процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай

административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Отказът за издаване на виза вид D е издаден и в съответствие с материалния закон, като е съобразен с целта на закона.

В разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ се отказва издаване на виза на жалбоподателката, защото е установено, че целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани достоверно, а е предоставена е невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в РБ.

Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс / Регламент (ЕО)№ 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани.

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства и представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), се установява, че е правилен и обоснован изводът на административния орган, че по делото не е доказано, че апликантът може да докаже достоверно целта и условията на планирания престой, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в РБ.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържашото се в нея оплакване за нарушение правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция, а чл. 14 установява забрана за дискриминация. С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира и че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен и семеен живот, респ. забрана за дискриминация, произтичащи от разпоредбата на чл. 8 и чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквито твърдение се правят с жалбата до АССГ. В тази връзка следва да се отбележи, че макар и формално изпълнено изискването на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, в жалбата не са изложени конкретни

доводи и обстоятелства, чрез които да се мотивира извода за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, респ. нарушение на забраната за дискриминация. Видно от материалите по делото няма нито конкретни твърдения в тази насока, нито доказателства в подкрепа на декларативните твърдения за нарушения на права по ЕКПЧОС. Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недоброе съвестност от негова страна. В случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията от ЗЧРБ. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ. Изводът на ответния административен орган за наличие на основание по цитираните разпоредби не се опровергава от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателят не представи категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл.6, ал.2 и чл.5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се откаже издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл.10 от ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Република България принадлежи на компетентния орган. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл.27, §2 от директива2004/38/ЕО. В контекста на изложението съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

По делото се твърди, че тъй като отказът е немотивиран, то той противоречи на чл.14 от ЕКПЧ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 14 от Конвенцията, озаглавен Забрана от дискриминация и според който: упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак. На това основание се иска отмяна на акта на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, тъй като съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБотказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза "D", не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Както бе посочено, в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на ДАНС, което е отрицателно, и е изготвено на база представените от апликанта доказателства към заявлението и извършените справки в т.ч. и на място от служителите на ДАНС и е обосноваван изводът, че чужденецът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в РБ. В този смисъл не може да се

приеме, че отказът е немотивиран и поради това – дискриминационен по отношение на жалбоподателя.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което, такова следва да бъде присъдено в размер на 102,26 евро, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. сл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Ч. Б. /И. С. В., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , срещу отказ за издаване на виза по заявление № I., подадено на 12.11.2025г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т..

ОСЪЖДА И. Ч. Б. /И. С. В., гражданин на Република Т., [дата на раждане] да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента).

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд

Съдия: